El Butlletí

JUNY 2016

EDITORIAL pàgina 3
FISCAL pàgina 4
LABORAL pàgina 9
MERCANTIL pàgina 15
NORMES PUBLICADES pàgina 17
CALENDARI FISCAL pàgina 18

Assessoria Callicó s.l.

Totes les **NOVETATS** i l'**ACTUALITAT** sobre la normativa del moment en assessoria laboral, fiscal i mercantil

Un equip de professionals **des de 1974** al servei de l'empresa

C/ Girona, 162, entresòl - Tel. 972 32 13 11 - 972 32 53 61
Fax 972 32 53 62 - Apartat de Correus 39- www.asscallico.com
17220 **SANT FELIU DE GUÍXOLS** - info@asscallico.com

C/ Pere Geronès, 13-15, local 1 - Tel. 972 83 82 75
Fax 972 83 79 00 - 17246 **SANTA CRISTINA D'ARO**
administracio@asscallico.com

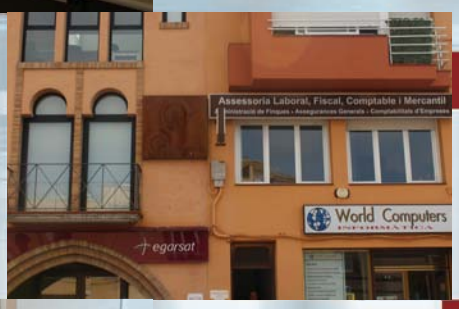

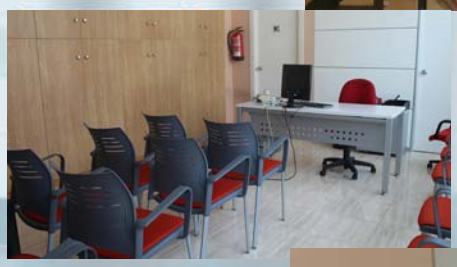

Assessoria Fiscal i Mercantil

- Consultoria i planificació fiscal
- Gestió fiscal
  - Altes Cens IAE
  - Declaracions d'IVA
  - Declaracions Anuals (Mod. 390 i 347)
  - Impost de Societats
  - Impost de Transmissions Patrimonials
  - Impost de Successions
  - Recursos i Reclamacions
  - Declaracions de Renda i Patrimoni
  - Pagaments a compte de Renda
- Assistència i representació davant inspecció fiscal
- Recursos administratius
- Constitució i dissolució de societats
- Tràmits Registre Mercantil

Assessoria i Gestió Comptable

- Assessorament comptable
- Confecció de comptabilitats en suport magnètic
- Formulació de Comptes Anuals i Informe de Gestió
- Organització i posada en marxa de comptabilitats
- Comptabilitat per a empreses en ED Simplificada

Assessoria Laboral

- Legalització d'empreses
- Altes i baixes autònoms
- Altes i baixes de treballadors
- Contractació laboral
- Subvencions i bonificacions de creació de treball
- Estudi i aplicació de convenis col·lectius
- Confecció de nòmines i assegurances socials
- Assistència i representació davant inspecció de treball
- Tràmits administratius davant l'INSS, INEM, T.G.S.S.
- Assistència i representació davant S.C.I.
- Recursos Administratius
- Assessorament i tràmit de prestacions de jubilació
- Invalidesa, mort i supervivència, prestacions a favor de familiars

Corredoria d'Assegurances

- Assegurances generals
  - Vehicles
  - Vida
  - Decessos
  - Accidents corporals
  - Incendis
  - Robatori i expoliació
  - Pèrdua de beneficis
  - Responsabilitat civil
  - Riscos industrials
  - Construcció
  - Avaries maquinària
  - Muntatge maquinària
  - Protecció familiar
  - Malaltia
  - Combinat llar
  - Combinat del comerç
  - Combinat comunitats propietaris
  - Jubilació
  - Plans de pensions

Administració de finques

professionalitat

servei al client

qualitat i eficàcia

Assessoria Callicó s.l.

C/ Girona, 162, entresòl - Tel. 972 32 13 11 - 972 32 53 61
Fax 972 32 53 62 - Apartat de Correus 39
17220 **SANT FELIU DE GUÍXOLS** - info@asscallico.com
www.asscallico.com

C/ Pere Geronès, 13-15, local 1 - Tel. 972 83 82 75
Fax 972 83 79 00 - 17246 **SANTA CRISTINA D'ARO**
administracio@asscallico.com

TORNEM AMB ELS CANVIS EN LA PRESENTACIÓ DE COMPTES ANUALS

És habitual que, en aquests mesos de maig i juny, els administradors de les entitats obligades a dipositar els comptes anuals en el Registre Mercantil convoquin la junta general d'accionistes que, entre altres punts, haurà de deliberar i acordar sobre l'aprovació dels comptes anuals i l'aplicació del resultat.

Els accionistes que enguany acudin a la junta es trobaran amb dues novetats. En primer lloc, **aquelles companyies que han decidit aplicar en la liquidació de l'Impost de societats la Reserva de capitalització i/o la Reserva d'anivellació hauran d'aprovar l'aplicació de part del resultat a dotar aquestes reserves no disponibles** tal com indiquen respectivament els articles 25, 1.b) (Reserva de capitalització) i 105, 3) de la LIS (Reserva d'anivellació).

En el primer cas, segons el que estableix el citat article 25, **els nous models de comptes anuals publicats pel Ministeri de Justícia (Resolució de 26 de febrer de 2016, de la Direcció general dels Registres i del Notariat), desdoblen l'apartat A-1) III. Reserves dels "fons propis" del Balanç de situació i mostra de manera separada la Reserva de capitalització.** Aquesta reserva és indisponible durant un termini de 5 anys des del tancament del període impositiu a què correspongui la seva reducció.

En el segon cas, **la Reserva d'anivellació s'inclou en l'epígraf "altres reserves", ja que no cal que figuri en el balanç amb absoluta separació.** Aquesta reserva serà indisponible fins al període impositiu en què l'entitat realitzi l'addició a la base imposable de les quantitats que han minorat anteriorment la base imposable. En aquest cas hi ha una excepció respecte a l'exercici en què s'ha de dotar la reserva. En principi s'hauria de dotar amb càrrec als resultats positius de l'exercici en què es realitzi la minoració en base imposable. Però, si per qualsevol circumstància no es pogués dotar aquesta reserva, la minoració estarà condicionada al fet que es doti amb càrrec als primers resultats positius dels exercicis següents respecte dels quals resulti possible realitzar aquesta dotació.

La segona novetat que afecta la convocatòria de la junta general que se celebri per aprovar els comptes anuals de l'exercici és l'obligació d'afegir un punt de l'ordre del dia que inclogui totes les qüestions relatives a la retribució dels administradors. En efecte, la Llei 31/2014 de 3 de desembre, article únic, terme 10, modifica els articles 217, 218 i 219 de la Llei de societats de capital respecte a la remuneració dels administradors.

D'aquesta manera, **serà competència de la junta general aprovar l'import màxim de la remuneració anual del conjunt dels administradors pel seu càrrec.** Quan el sistema de retribució inclogui una participació en els beneficis, els estatuts socials hauran de determinar concretament quina és aquesta participació o quin és el seu percentatge màxim.

En aquest últim cas, la junta general haurà de determinar el percentatge aplicable dins del màxim establert en els estatuts socials. **En cas que una societat anònima tingui previst estatutàriament la remuneració dels administradors mitjançant el lliurament d'accions o d'opcions sobre accions o retribucions referenciades al valor de les accions, també es requereix un acord de la junta general d'accionistes.**

Aquesta publicació no acceptarà responsabilitats per les pèrdues ocasionades a les persones naturals o jurídiques que actuïn o deixin d'actuar com a resultat de les informacions contingudes en aquest butlletí.

EDITORIAL

FISCAL

La deduïbilitat dels interessos de demora per deutes tributaris en l'Impost sobre societats

La complexitat tècnica de les normes tributàries que regulen les liquidacions dels impostos, el caràcter adjectiu de l'ordenació fiscal que sovint ha de passar per conceptes substantius dissenyats per altres branques de l'ordenament, la imparable producció normativa tributària que deroga totalment o parcialment normatives fiscals a un ritme frenètic... tots aquests arguments són factors que sovint contribueixen a generar una certa sensació d'inseguretat jurídica al contribuent, que es pot traduir en dubtes a l'hora d'intentar complir correctament amb les seves obligacions tributàries. Per ajudar-lo, **l'administració dóna la possibilitat de realitzar consultes a la Direcció General de Tributs i les seves respostes són accessibles on line, cosa que serveix per resoldre dubtes a altres contribuents.**

L'elaboració d'informes aclaridors per part de l'Agència Tributària-amb els quals també s'intenta orientar al grup de contribuents sobre la forma correcta de gestionar l'impost-també va en la línia de facilitar aquesta seguretat jurídica. **El problema és que, de vegades, hi ha divergències entre les posicions mantingudes fins i tot dins de la mateixa administració o entre les mantingudes per l'AEAT i els tribunals, cosa que, en lloc d'ajudar a la ciutadania, genera fins i tot més complexitat.**

Doncs bé, **dedicarem les pàgines següents a analitzar la deduïbilitat dels interessos de demora pagats per les quantitats degudes a l'Agència Tributària en l'Impost sobre societats.** Una qüestió en la qual es podria afirmar que concorren totes o gairebé totes les dificultats d'anàlisi exposades en el paràgraf anterior (successió de normes reguladores, complexitat del propi concepte i la seva qualificació fiscal...) i que han culminat amb diferents posicionaments aparentment contradictoris (només aparentment, en realitat, com veurem, potser no ho són tant) entre l'Agència Tributària i la Direcció General de Tributs i formulats, a més, durant un breu període de temps.

I.- L'INFORME DE L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE 7 DE MARÇ DE 2016 I LA RESOLUCIÓ DE LA DIRECCIÓ GENERAL DE TRIBUTS DEL 4 D'ABRIL DE 2016

El 7 de març de 2016 la Direcció General d'Ordenació Legal i Assistència Jurídica de l'Agència Tributària emetia un informe sobre la deduïbilitat o no en l'Impost de societats dels interessos de demora pagats a la mateixa Agència per deutes tributaris. Amb aquest informe es pretenia sortir del pas i aclarir els dubtes suscitats al voltant d'aquesta qüestió per les contradictòries posicions mantingudes al respecte per la Direcció General de Tributs i pel Tribunal Economicoadministratiu Central.

Per centrar-nos en les resolucions més recents emanades de tots dos organismes, l'AEAT feia referència a la divergència que s'observava entre, d'una banda, la posició mantinguda per la Direcció General de Tributs en la consulta vinculant V4080-15, de 21 de desembre, en la qual admetia la deduïbilitat dels interessos de demora en la liquidació d'aquest impost, i de l'altra, la posició contrària a aquesta deduïbilitat mantinguda pel Tribunal Econòmic Central en Resolució de 7 de maig del 2015.

L'informe emès per l'AEAT el 7 de març de 2016 concloïa la no deduïbilitat d'aquests interessos de demora en l'Impost sobre societats.

Per la seva banda, el BOE de 6 d'abril de 2016 publica la Resolució de 4 d'abril de 2016, de la Direcció General de Tributs, sobre la mateixa qüestió, que sí

que admet la deduïbilitat dels interessos de demora a la base de l'Impost sobre societats.

Contradicció? La contradicció es queda, en principi, només en aparent, ja que tant la Direcció General de Tributs en el cos de la seva resolució, com l'Agència Tributària a la nota aclaridora de 30 de març de 2016 manifesten que les seves posicions fan referència a normes successives diferents: l'Agència Tributària manté, en el seu Informe la posició de no deduïbilitat dels interessos de demora per a aquelles situacions en què sigui aplicable el text refós de la Llei de l'impost sobre societats aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2004, de 5 de març, i la Llei 43/1995, de 27 de desembre, de l'Impost sobre societats, mentre que la Direcció General de Tributs manté la posició favorable a la deduïbilitat per a les situacions sotmeses a la nova Llei 27/2014.

II.- L'EVOLUCIÓ DE LES NORMES I LES POSICIONS MANTINGUDES PER L'ADMINISTRACIÓ PEL QUE FA A LA DEDUÏBILITAT EN L'IMPOST SOBRE SOCIETATS DELS INTERESSOS DE DEMORA

D'acord amb la redacció de la Llei 43/95, de l'Impost sobre societats, i del TRLIS de 2004 que la succeeix, la Direcció General de Tributs havia mantingut tradicionalment (per exemple, en Consultes com la 2271-03 o la més recent V4080-15) que els interessos de demora són despeses financeres, que pretenen compensar la dilació en el pagament i que, en la mesura que no apareixen a la llista de despeses no deduïbles a l'article 14 d'aquestes normes, s'han de considerar sotmesos al règim general de deduïbilitat de les despeses, ja que per a aquesta deduïbilitat ja no s'exigia que la despesa fos necessària, caràcter sí requerit per a la deduïbilitat en normatives anteriors.

El Tribunal Economicoadministratiu Central, per la seva banda, va compartir aquest mateix criteri favorable a la deduïbilitat amb la Direcció General de Tributs en diverses resolucions (com, per exemple, la 4462/2003) i en va destacar el caràcter indemnitzatori i no sancionador dels interessos i, per tant, els va apropar al concepte de despeses financeres que sí són deduïbles.

L'any 2010, però, el mateix TEAC dicta la Resolució de 23 de novembre en què canvia el criteri mantingut fins a la data i conclou la no deduïbilitat dels interessos de demora. **Aquest canvi de criteri es produeix perquè el TEAC fa seu el posicionament contrari a la deduïbilitat que el Tribunal Suprem havia mantingut inicialment en la Sentència de 24 d'octubre de 1998 i confirmat posteriorment en la de 25 de febrer de 2010.**

En la Sentència de 1998 (dictada, per cert, a partir d'un recurs al voltant de la deduïbilitat d'aquests interessos de demora en procés obert amb la Hisenda Foral de Biscaia), el Tribunal Suprem va concloure amb tres afirmacions contundents: "a) Els interessos financers són deduïbles com a despeses necessàries. b) Els interessos derivats del fraccionament o ajornament del pagament dels tributs són deduïbles, com a conseqüència del pacte amb la Hisenda Pública, que comporta tal ajornament. c) **Els interessos de demora no són deduïbles, ja que tenen caràcter indemnitzatori i no es poden considerar ni despesa necessària ni tampoc que derivin d'un pacte amb la Hisenda Pública."**

Més recentment, la Resolució del TEAC de 7 de maig de 2015 manté aquest nou criteri i igualment nega la deduïbilitat dels interessos de demora.

En la mateixa línia seguida pel TEAC, l'Informe de l'AEAT, en data 7 de març de 2016, manté la no deduïbilitat dels interessos per al

cas de les liquidacions administratives derivades de procediments de comprovació i sí per al cas en què s'hagi produït suspensió de l'obligació de pagament del deute com a conseqüència de la interposició d'un recurs, ja que en aquest segon cas l'Agència Tributària accepta l'equiparació a l'aplicació de la deduïbilitat dels interessos per als casos d'ajornament.

III.- RESOLUCIÓ DE 4 D'ABRIL DE 2016 DE LA DIRECCIÓ GENERAL DE TRIBUTS

El BOE del 6 d'abril publica la Resolució de 4 d'abril de 2016, de la Direcció General de Tributs, amb relació a la deduïbilitat dels interessos de demora tributaris, en aplicació de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre societats.

Aquesta Resolució de la Direcció General de Tributs acaba considerant els interessos de demora deduïbles en aplicació de la regulació concreta que, de les despeses deduïbles i no deduïbles, realitza la Llei 27/2014.

Pel que fa als interessos de demora que l'Administració hagi de satisfer als contribuents, els considera ingressos financers que s'han d'integrar a la base imposable de l'Impost sobre societats.

Vegem a continuació quines són les conclusions concretes que aquest organisme estableix en la Resolució de 4 d'abril, ja que són les que seran aplicables per a tots els supòsits sotmesos a la nova regulació de l'Impost de societats de 2014.

a) El nou règim de despeses deduïbles

La Direcció General de Tributs comença aquesta Resolució destacant que la reforma operada a l'article 15 de la Llei 27/2014 (pel que fa als conceptes qualificats com a no deduïbles en l'Impost sobre societats) suposa una modificació del règim de liquidació de l'impost que no és merament formal sinó que es tracta d'una reforma substancial que configura "un nou concepte de despeses no deduïbles en l'Impost sobre societats".

L'explicació de les aparents contradiccions entre els diversos criteris mantinguts en el si dels organismes amb competència tributària rau, d'entrada, en què el contingut de la norma ha variat respecte al que s'estableix en el TRLIS de 2004 quant a les despeses no deduïbles, per la qual cosa, la seva interpretació, també portarà a diferents conclusions.

> La Resolució de la Direcció General de Tributs acaba considerant els interessos de demora deduïbles en aplicació de la regulació concreta que, de les despeses deduïbles i no deduïbles, realitza la Llei 27/2014

Partint d'aquesta premissa, **s'ha d'entendre que les consultes emeses per la Direcció General de Tributs sobre aquesta nova regulació, per exemple, la V4080-15 o la V0603-16, són vinculants per als òrgans de l'Administració Tributària,** ja que, la Direcció General hi conclou que "s'interpreta un cos jurídic nou conformat pel que estableix conjuntament en les disposicions següents: articles 4, 10.3, 15, lletres b), c), e) i f) i 16, tots els articles de la LIS", sense que hi hagi possibilitat, en conseqüència, de parlar de contradicció amb altres resolucions o posicions diferents en la matèria de la mateixa Administració, com ara la Resolució del Tribunal Econòmicadministratiu Central de 7 de maig de 2015, ja que aquestes últimes estan referides al règim vigent amb anterioritat previst en el TRLIS de 2004.

En conseqüència, les posicions que la Direcció General de Tributs manté en aquesta Resolució són

aplicables exclusivament a la normativa vigent, és a dir, la Llei 27/2014.

b) La base imposable en l'Impost sobre societats i els ajustaments fiscals

La base imposable de l'Impost de societats és el concepte que mesura la capacitat econòmica de la societat que la llei vol sotmetre a tributació.

Per al seu càlcul, es parteix de la renda total obtinguda pel contribuent determinada inicialment pel resultat comptable, sobre el qual s'apliquen, si escau, les regles correctores previstes per la normativa reguladora de l'impost.

Això vol dir que, si a la LIS no hi ha una previsió concreta d'ajust amb relació a alguna despesa concreta, aquesta despesa tindrà un tracte equivalent en l'àrea fiscal i la comptable: si s'ha deduït en comptabilitat, igualment serà deduïble en la base de l'impost.

La conclusió de l'anterior no és intranscendent, ja que implica establir com a premissa per a l'anàlisi de la qüestió que ens ocupa que, **de no establir-se previsió concreta expressa pel que fa a la deduïbilitat o no dels interessos de demora, el règim vindrà marcat per la seva consideració comptable.**

c) Qualificació fiscal dels interessos de demora

Què són els interessos de demora per a la Direcció General de Tributs?

La DGT considera que l'interès de demora és, en general, "un interès derivat de la demora, això és, del retard en el pagament d'un deute, sigui del tipus que sigui, des de la data del seu venciment, tenint, per tant, un caràcter compensatori, que es basa en aquesta dilació en el pagament del deute".

En el marc tributari, això suposa que l'interès de demora, que es pot exigir per conceptes constitutius o no d'infracció tributària, troba el seu fonament en el retard en el pagament d'aquest deute, adquirint, en conseqüència, "un caràcter compensatori".

Aquest caràcter financer dels interessos de demora previstos per les normes tributàries s'ha posat de manifest també per altres organismes. Així, per exemple, **la Sentència del Tribunal Constitucional 76/1990, de 26 d'abril, afirma que el fonament jurídic dels interessos de demora és la necessitat de preveure una compensació o rescabalament per a l'Administració que no disposa a temps de les quantitats degudes:** "la norma qüestionada no tracta de sancionar una conducta il·lícita, ja que la seva única finalitat consisteix a dissuadir els contribuents de la seva morositat en el pagament dels deutes tributaris i compensar l'erari públic pel perjudici que li suposa la no disposició tempestiva de tots els fons necessaris per atendre les despeses públiques.

Els interessos de demora no tenen naturalesa sancionadora, sinó exclusivament compensatòria o reparadora del perjudici causat pel retard en el pagament del deute tributari (...) són una espècie de compensació específica (...) del cost financer que per a l'Administració tributària suposa deixar de disposar a temps de quantitats dineràries que li són legalment degudes".

La posició de la DGT i del mateix Tribunal Constitucional és coherent amb la previsió de la Llei general tributària que preveu l'exigència dels interessos de demora "com a conseqüència de la realització d'un pagament fora de termini"

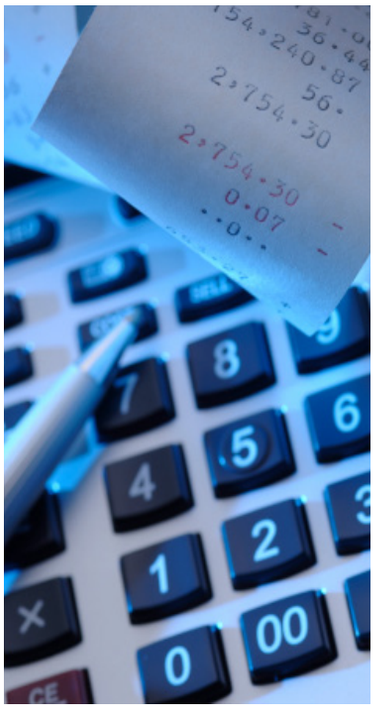

i especifica que l'exigència dels interessos "no requereix la prèvia intimació de l'Administració ni la concurrència d'un retard culpable en l'obligat" (art. 26).

Per la seva banda, la Resolució de 9 de febrer de 2016 de l'Institut de Comptabilitat i Auditoria de Comptes (ICAC) també ha confirmat aquesta naturalesa financera dels interessos de demora d'acord amb la normativa comptable quan estableix que "els interessos corresponents a l'exercici en curs es comptabilitzaran com una despesa financera, que figurarà en la partida 'Despeses financeres' del compte de pèrdues i guanys".

Partint de la consideració com a despesa financera per la qual el TC advoca, i especialment, "existint una norma positiva de dret comptable que qualifica aquests interessos amb aquell caràcter, qualificació que vincula la normativa fiscal llevat que una norma tributària estableixi expressament una qualificació diferent", la DGT conclou el caràcter deduïble dels interessos de demora en la base de l'Impost de societats per la seva naturalesa de despesa financera que resulta deduïble comptablement. Com hem vist en un apartat anterior, la base imposable de l'impost es calcula a partir del resultat comptable, sobre el qual s'apliquen, si escau, els ajustaments fiscals que la legislació fiscal preveu.

Vista la deduïbilitat dels interessos de demora en l'àmbit comptable, és el moment de veure si hi ha una previsió fiscal que elimini la deduïbilitat fiscalment.

Per a això, la DGT recorre al text de l'article 15 en què la LIS incorpora la llista de despeses no deduïbles per comprovar si els interessos de demora es poden entendre incorporats en algun dels quatre conceptes que podrien plantejar dubtes sobre si engloben o no els interessos de demora, i conclou el següent.

- **"Els interessos de demora tributaris no són despeses derivades de la comptabilització de l'Impost sobre societats", per tant, queden fora d'aquesta tipologia de despeses no deduïbles.**

- La LIS fa referència a la no deduïbilitat de la quota de l'IS, els recàrrecs per declaració extemporània o els recàrrecs del període executiu, però no fa referència expressa als interessos de demora. **Els interessos de demora no constitueixen jurídicament ni sancions ni recàrrecs,** de manera que tampoc es pot fonamentar la seva no deduïbilitat englobant-los en aquests conceptes. No s'ha de caure en l'error de confondre la sanció amb l'interès de demora. La sanció té funcionalitat jurídica múltiple: primer, constitueix una amenaça real amb la qual es pretén, d'entrada, dissuadir de possibles conductes infractores; segon, implica un càstig per a l'infractor que incorre en la conducta infractora; i tercer, la sanció imposada serveix de mostra a la resta del grup social per reforçar el seu caràcter dissuasiu. Doncs bé, cap d'aquests elements els trobem en els interessos de demora, que ni castiguen ni pretenen ser model de res.

- Els interessos de demora **no constitueixen donatius o liberalitats no deduïbles.**

- **Tampoc els interessos de demora constitueixen una despesa il·lícita que no sigui deduïble.**

En conclusió, a la vista de la regulació comptable i fiscal vigent, avalada per la pròpia definició de la naturalesa jurídica d'aquests interessos de demora que el Tribunal Constitucional realitza, la DGT conclou que els interessos de demora generats pel que fa al pagament extemporani de deutes tributaris s'han de considerar despeses deduïbles.

d) Règim de deduïbilitat dels interessos de demora

Com que el punt de partida per arribar a aquesta conclusió és el caràcter financer dels interessos de demora, **la seva deduïbilitat resta sotmesa als límits establerts per l'article 16 LIS quan preveu que "Les despeses financeres netes seran deduïbles amb el límit del 30 % del benefici operatiu de l'exercici."**

Finalment, la DGT també fa especial atenció sobre la necessitat de considerar la previsió específica referent a la imputació temporal d'aquests interessos de demora que preveu l'article 11.3 LIS i conclou: **"Respecte dels registrats en un compte de reserves per correspondre a un error comptable, d'acord amb l'article 11.3 de la LIS, són deduïbles en el període impositiu en què es registrin comptablement amb càrrec a reserves, sempre que no en derivi una tributació inferior, i quedaran sotmesos al mateix límit que preveu l'article 16 de la LIS conjuntament amb la resta de despeses financeres."**

LABORAL

L'enregistrament dels treballadors com a prova en l'acomiadament disciplinari: doctrina de la Sentència del Tribunal Constitucional de 3 de març de 2016

El contracte laboral és un marc en què les exigències purament jurídiques s'han de combinar amb la confiança entre les parts i la bona fe contractual. En l'aplicació del contracte laboral signat, empresa i treballador confien mútuament en la prestació de l'altra part: el treballador aporta el seu treball confiant que serà retribuït a final de mes i l'empresari contracta el treballador per realitzar una determinada funció confiant que la desenvoluparà amb criteris bàsics de bona fe i de responsabilitat. Com a regla general, les dues previsions es compleixen, però, en algunes ocasions excepcionals, la bona fe i la confiança contractual es trenquen.

Això és el que succeeix en el cas que resol la Sentència del Tribunal Constitucional de 3 de març de 2016, en què **una treballadora és acomiadada en descobrir el seu comportament irregular (furts) a través d'un sistema de videovigilància** instal·lat expressament per controlar la caixa de l'establiment davant la sospita d'operacions irregulars. **La treballadora considera que aquesta incursió en el seu lloc de treball és una violació de la seva dignitat** a més d'un incompliment de la normativa de protecció de dades. **L'empresa, per la seva banda, considera que la seva actuació forma part de les facultats de control dels treballadors que incorpora la seva posició contractual.**

El Tribunal Constitucional -matisant les posicions mantingudes en altres sentències i identificant-ne els punts en comú i els divergents- acaba donant la raó a l'empresa i considera correcte l'acomiadament disciplinari.

I.- ELS FETS EN QUÈ ES BASA LA SENTÈNCIA

La Sentència del Tribunal Constitucional de 3 març de 2016 prové de la prèvia impugnació de l'acomiadament disciplinari que va plantejar la treballadora davant el Jutjat Social número 2 de Lleó, la resolució desestimatòria de la qual va ser recorreguda en apel·lació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, amb resultat igualment desestimatori.

La recurrent recorre al Tribunal Constitucional en empara al·legant vulneració dels articles 14, 15, 18.1, 18.4 i 24 de la Constitució.

Els fets descrits en la Sentència es poden resumir així: **"El 21 de juny de 2012 [la treballadora] va ser acomiadada per transgressió de la bona fe contractual. El departament de seguretat [de l'empresa], arran de la instal·lació d'un nou sistema de control informàtic de caixa, va detectar que a la botiga i a la caixa on la demandant prestava els seus serveis existien moltes irregularitats, motiu pel qual es podia deduir que es podria donar el cas d'una apropiació dinerària per part d'algun dels treballadors que treballaven en aquesta caixa, entre els quals estava la demandant.** Per això van encarregar a l'empresa X Companyia de Seguretat, S.A., que instal·lés una càmera de vi-

deovigilància a la botiga on la demandant prestava els seus serveis i que controlés la caixa.

La càmera es va instal·lar, sense comunicar-ho als treballadors, tot i que, a l'aparador de l'establiment, en un lloc visible, es va col·locar el distintiu informatiu."

La treballadora va ser finalment "acomiadada disciplinàriament perquè s'havia anat apropiant d'efectiu de la caixa de la botiga, en diferents dates i de forma habitual.

En concret, s'assenyalava els dies i hores en què s'havia apropiat de l'import de 186,92 euros i, per ocultar aquesta apropiació, havia realitzat operacions falses de devolucions de venda de peces."

II.- LES ARGUMENTACIONS DE LA DEMANDANT

Davant d'aquests fets, la treballadora presenta demanda en què sol·licitava la nul·litat de l'acomiadament i subsidiàriament, la seva declaració d'improcedència, en considerar contrari al seu honor, intimitat i dignitat el mecanisme utilitzat (gravació) per a l'obtenció de les proves dels fets en què aquest acomiadament es va fonamentar.

Considera que els fets al·legats per justificar l'acomiadament es van obtenir sense respectar els seus drets fonamentals a la intimitat i a la dignitat, per la qual cosa l'activitat probatòria en què es va sustentar era ineficaç i il·lícita.

La treballadora aporta, en defensa del seu argument, la posició mantinguda pel Tribunal Suprem en Sentència de 5 de desembre de 2003, en què assenyala que els controls que puguin utilitzar els empresaris en l'exercici de les seves facultats contractuals seran lícits "mentre no produeixin resultats inconstitucionals", cosa que obliga a valorar en cada cas la proporcionalitat i la idoneïtat de la mesura.

La demandant al·lega igualment la vulneració del dret del treballador a ser informat prèviament sobre el tractament de les seves dades, així com el necessari respecte a la normativa reguladora de la protecció de dades, que "exigeix la necessitat d'informació prèvia, expressa, precisa, clara i inequívoca als treballadors sobre la captació d'imatges, la seva finalitat de control de l'activitat laboral i la seva possible utilització per a la imposició de sancions disciplinàries per incompliments del contracte de treball."

Finalment, la recurrent considera vulnerat el seu dret a la tutela judicial efectiva adduint que "les decisions judicials han de ser racionals, fundades en dret, sense que puguin ser d'apreciació pels tribunals proves obtingudes amb vulneració de drets fonamentals."

El Tribunal Constitucional qualifica la sentència dictada en aquest recurs d'empara com una sentència "d'especial transcendència constitucional", ja que el cas li permet perfilar o aclarir la seva doctrina en relació amb l'ús de càmeres de videovigilància a l'empresa

III.- LA POSICIÓ DEL MINISTERI FISCAL I DE L'EMPRESA

El Ministeri Fiscal va presentar les seves al·legacions a favor que es dictés una sentència denegatòria de l'empara.

Per a això, la seva argumentació principal gira al voltant de si concorren o no els requisits necessaris per poder-se limitar a través de l'enregistrament el dret a la intimitat del treballador.

El Ministeri Fiscal conclou en aquest sentit que "l'existència de sospites fundades sobre l'existència d'un comportament antijurídic per part d'algun treballador, legitima l'ocupador per instal·lar mecanismes d'enregistrament en determinats espais en què es dugui a terme la prestació laboral i sempre que això s'ajusti estrictament a

les exigències de proporcionalitat, de manera que sigui una mesura idònia, necessària, proporcionada i de caràcter estrictament temporal".

En el cas que estem analitzant, el fiscal entén que "el dret a la intimitat de la recurrent resultava justificadament limitat, ja que la filmació se cenyia a l'observació de l'espai en què se situava la caixa registradora i s'examinava com la utilitzaven els empleats en haverse advertit, des de feia temps, substancials desquadraments en la seva comptabilitat" **pel que no es tractava d'una mesura arbitrària ni que pretengués examinar tot el desenvolupament laboral de la treballadora, sinó verificar les sospites respecte a comportaments que podien implicar una transgressió de la bona fe contractual.**

Les al·legacions presentades per l'empresa segueixen la línia de les aportades pel Ministeri Fiscal i consideren la seva actuació justificada, proporcionada i no lesiva del dret a la intimitat de la treballadora.

A més a més, en matèria de protecció de dades, consideren que el deure d'informació als treballadors quedava emparat en col·locarse a l'aparador de l'establiment l'obligatori avís sobre l'existència d'una càmera de videovigilància i que podia ser visible per a clients i per a treballadors.

IV.- LA SENTÈNCIA DESESTIMATÒRIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

El Tribunal Constitucional qualifica la sentència dictada en aquest recurs d'empara com una sentència "d'especial transcendència constitucional", ja que el cas li permet "perfilar o aclarir la seva doctrina en relació amb l'ús de càmeres de videovigilància a l'empresa" pel que fa a l'abast de la informació a facilitar als treballadors sobre la finalitat de l'ús de la videovigilància: si n'hi ha prou amb la informació general que s'ha de facilitar en aplicació de la normativa de protecció de dades, per exemple, el cartell d'avís visible per a qualsevol persona que passi per la zona videovigilada (com en aquest cas es planteja per l'empresa demandada) o si, per contra, ha d'existir una informació específica als treballadors sobre aquest enregistrament (tal com s'havia pronunciat la STC 29/2013, d'11 de febrer).

Per arribar a la seva conclusió desestimatòria, el Tribunal Constitucional realitza un recorregut per la configuració constitucional i legal del dret a la protecció de dades que preveu l'article 18.4 de la Constitució.

a) Sobre el consentiment dels treballadors al tractament de les seves dades en el marc de la relació laboral

El dret a la protecció de dades implica la facultat del seu titular (la persona física a la qual corresponen les dades) a conèixer en tot moment i consentir l'obtenció i l'accés a les seves dades personals, la forma i la finalitat del seu tractament, així com la possibilitat d'oposar-s'hi.

Així ho ha mantingut amb anterioritat el mateix Tribunal Constitucional en Sentència 292/2000, de 30 de novembre.

La imatge obtinguda a través d'una càmera de videovigilància constitueix una forma de dada personal, motiu pel qual la seva obtenció i el seu tractament ha de quedar igualment dins d'aquest marc obligacional i, per això, en aquest cas ens hem de qüestionar si aquest dret s'ha respectat.

Com a premissa, el Tribunal Constitucional considera que el consentiment de l'afectat és, per tant, l'element definidor del sistema de protecció de dades, de manera que només serà possible el tractament d'aquestes dades quan, o bé aquest consentiment existeixi, o bé ens trobem davant d'algun dels supòsits en què una llei habiliti el tractament sense aquest consenti-

ment. És a dir, correspon al legislador definir quan es donen les circumstàncies o concorren altres drets que permeten limitar el dret de la protecció de dades.

Partint d'aquesta premissa, el Tribunal Constitucional considera que, en el cas de la relació laboral, aquest consentiment (exigit amb caràcter general com acabem de veure) del treballador per al tractament de les seves dades passa a un segon pla, no requereix ser exprés o específic, ja que queda implícit en el contracte laboral signat per les parts, sempre, això sí, que es refereixi a tractaments necessaris per al seu manteniment i compliment. I el Tribunal matisa: "La dispensa del consentiment es refereix, així, a les dades necessàries per al manteniment i compliment de la relació laboral, cosa que inclou, sens dubte, les obligacions derivades del contracte de treball.

Per això un tractament de dades dirigit al control de la relació laboral s'ha d'entendre emparat per l'excepció esmentada, ja que està dirigit al seu compliment.

Per contra, el consentiment dels treballadors afectats sí serà necessari quan el tractament de dades s'utilitzi amb una finalitat aliena al compliment del contracte."

És a dir, que **la Sentència considera que, com que l'enregistrament de les imatges té com a finalitat el control dels treballadors en el desenvolupament del seu lloc de treball i com que aquest control és una de les facultats de l'empresari incorporades al contracte laboral i, a més, un dels components del desenvolupament de la relació laboral, s'ha d'entendre que el treballador, en acceptar la relació laboral, consent implícitament el tractament de les seves dades dins el marc de la relació.**

Aquesta posició és coherent amb la previsió de l'article 15 del Reglament de Protecció de Dades: "si el responsable del tractament sol·licités el consentiment de l'afectat durant el procés de formació d'un contracte per a finalitats que no tinguin relació directa amb el manteniment, desenvolupament o control de la relació contractual, haurà de permetre a l'afectat que manifesti expressament la seva negativa al tractament o comunicació de dades".

En aplicació d'aquestes previsions, la Sentència afirma que "hem de concloure que l'empresari no necessita el consentiment exprés del treballador per al tractament de les imatges que han estat obtingudes a través de les càmeres instal·lades a l'empresa amb la finalitat de seguretat o de control laboral, ja que es tracta d'una mesura dirigida a controlar el compliment de la relació laboral i és conforme amb l'art. 20.3 TRLET, que estableix que 'l'empresari pot adoptar les mesures que consideri més oportunes de vigilància i control per verificar que el treballador compleix les seves obligacions i els seus deures laborals, i en l'adopció i aplicació d'aquestes mesures ha de guardar la consideració a la seva dignitat humana'.

La Sentència considera que, el control dels treballadors en el desenvolupament del seu lloc de treball és un dels components de la relació laboral i, per tant, s'ha d'entendre que el treballador, en acceptar la relació laboral, consent implícitament el tractament de les seves dades dins el marc de la relació

Si la dispensa del consentiment prevista en l'art. 6 LOPD es refereix a les dades necessàries per al manteniment i el compliment de la relació laboral, l'excepció inclou, sens dubte, el tractament de dades personals obtingudes per l'empresari per vetllar pel compliment de les obligacions derivades del contracte de treball.

El consentiment s'entén implícit en la pròpia acceptació del contracte que implica reconeixement del

poder de direcció de l'empresari. En definitiva, l'exigència de finalitat legítima en el tractament de dades prevista en l'art. 4.1 LOPD ve donada, en l'àmbit de la videovigilància laboral, per les facultats de control empresarial que reconeix l'art. 20.3 TRLET, sempre que aquestes facultats s'exerceixin dins del seu àmbit legal i no lesionin els drets fonamentals del treballador."

b) Sobre la informació dels treballadors respecte al tractament de les seves dades

Una vegada estudiada l'obligació o no de consentiment del treballador en el tractament de les seves dades, la Sentència analitza el seu dret a la informació.

D'entrada, **el dret a la informació es considera independent al del consentiment,** ja que, segons el Tribunal, és aquest dret a la informació el requerit per poder exercir els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició.

La Sentència afirma contundentment: "encara que no sigui necessari el consentiment en els casos assenyalats, el deure d'informació segueix existint". La qüestió és: com ha de ser aquest dret d'informació?

L'art. 4.1 LOPD estableix que "les dades de caràcter personal només es poden recollir per ser tractades, així com sotmetre-les a aquest tractament, quan siguin adequades, pertinents i no excessives en relació amb l'àmbit i les finalitats determinades, explícites i legítimes per a les quals s'hagin obtingut".

Això vol dir que, per valorar si l'incompliment del dret d'informació als afectats per al tractament de les seves dades implica o no una vulneració del dret fonamental a la protecció de dades, es requereix una ponderació amb altres drets per valorar la proporcionalitat de la mesura adoptada, ja que el dret a la protecció de dades tampoc es pot considerar un dret il·limitat.

Així ho ha mantingut el Tribunal Constitucional en la Sentència 292/2000.

c) Sobre la ponderació amb altres drets i el criteri de proporcionalitat

En aquest cas, és necessària la ponderació entre els drets constitucionals següents en conflicte: per una banda, el dret a la protecció de dades del treballador i, per l'altra, el poder de direcció empresarial imprescindible per a la bona marxa de l'empresa en aplicació dels articles 33 i 38 de la Constitució, i dels quals neix el dret de l'empresari a adoptar mesures de vigilància i control per verificar el compliment per part dels treballadors de les seves obligacions laborals contemplat en la legislació laboral.

De manera que el Tribunal considera que "aquesta facultat general de control prevista a la llei legitima el control empresarial del compliment pels treballadors de les seves tasques professionals, sense perjudici que seran les circumstàncies de cada cas les que finalment determinin si aquesta fiscalització duta a terme per l'empresa ha generat o no la vulneració del dret fonamental en joc", cosa que, al seu torn, obliga a valorar en cada cas, si s'ha respectat o omès la informació deguda.

El dret a la informació es considera independent al del consentiment, ja que, segons el Tribunal, és aquest dret a la informació el requerit per poder exercir els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició

En el cas que ens ocupa, el Tribunal entén complerta l'obligació d'informació mitjançant la col·lo-

El criteri de proporcionalitat requerirà comprovar si la mesura compleix tres paràmetres: idoneïtat, necessitat i ponderació. A partir d'aquests arguments, el Tribunal dicta sentència desestimatòria de la pretensió de la treballadora demandant

cació a l'aparador del cartell d'avís d'existència de càmeres de videovigilància, ja que els treba-lladors podien conèixer la ins-tal·lació del sistema "sense que calgui especificar més enllà de la mera vigilància, la finalitat exacta que se li ha assignat a aquest control". Un altre tema és determinar si la dada obtinguda s'ha utilitzat amb la finalitat de control de la relació laboral i, per tant, no requereix consentiment del treballador. Com que el que la càmera grava és l'apropiació de diners de la caixa registradora de la botiga, el Tribunal entén que "la dada recollida és utilitzada per al control de la relació laboral" i, per tant, "no es pot entendre vulnerat l'art. 18.4 CE".

La Sentència conclou reiterant la doctrina del Tribunal sobre la necessària existència de proporcionalitat entre l'ús de les facultats organitzatives empresarials i els drets fonamentals dels treballadors. **Aquesta proporcionalitat requerirà comprovar en cada cas concret si la mesura compleix tres paràmetres: a) idoneïtat,** és una mesura susceptible d'aconseguir l'objectiu proposat; **b) necessitat,** és una mesura necessària, no hi ha una altra més moderada i igualment eficaç per aconseguir l'objectiu; i **c) ponderació** i equilibri o proporcionalitat, es deriven més beneficis per a l'interès general que els perjudicis que provoca sobre els béns o drets protegits.

En la valoració de si concorren aquests paràmetres de proporcionalitat, la Sentència conclou: "en el cas que ens ocupa, la mesura d'instal·lació de càmeres de seguretat que controlaven la zona de caixa on la demandant d'empara exercia la seva activitat laboral era una **mesura justificada** (ja que existien raonables sospites que algun dels treballadors que prestaven serveis en aquesta caixa s'estava apropiant de diners); **idònia per a la finalitat pretesa per l'empresa** (verificar si alguns dels treballadors cometia efectivament les irregularitats sospitades i, en cas afirmatiu, poder adoptar les mesures disciplinàries corresponents); **necessària** (ja que la gravació serviria de prova de les irregularitats); i **equilibrada** (ja que l'enregistrament d'imatges es va limitar a la zona de la caixa), per la qual cosa s'ha de descartar que s'hagi produït cap lesió del dret a la intimitat personal recollit a l'art. 18.1 CE".

A partir de tots aquests arguments, el Tribunal conclou dictant sentència desestimatòria de la pretensió de la treballadora demandant.

MERCANTIL

La responsabilitat penal de les persones jurídiques després de la reforma del codi penal: persones físiques que transfereixen la responsabilitat i comportaments penats (1)

El Codi Penal es va reformar per la Llei orgànica 1/2015, de 30 de març. Un dels aspectes més destacats de la reforma ha estat sobre la responsabilitat penal de les persones jurídiques.

En aquest article ens centrarem en alguns dels aspectes principals de la reforma sobre la configuració d'aquesta responsabilitat i deixarem, per a més endavant, l'anàlisi concret de la regulació dels models d'organització i de gestió de les empreses com a possibles eximents de la seva responsabilitat en determinades condicions.

I.- PERSONES FÍSIQUES EN POSICIÓ DE TRANSFERIR LA RESPONSABILITAT PENAL A LES PERSONES JURÍDIQUES

Després de la reforma, el Codi Penal manté el fonament "de representació o vicarial" a l'hora de dissenyar l'atribució de la responsabilitat penal a la persona jurídica. **Tant la lletra a) com la lletra b) de l'article 31 bis 1r en la nova redacció segueixen exigint la prèvia comissió d'un delicte per la persona física, que és la que transfereix la responsabilitat a l'empresa.**

La connexió es basa, o bé perquè les persones físiques ostenten una posició de responsabilitat en l'entitat, o bé perquè la conducta es desenvolupa per persones indegudament controlades per aquelles.

En relació amb les persones amb responsabilitat, la reforma amplia el cercle de subjectes que poden resultar imputats en virtut d'aquest criteri, ja que inclou a persones diferents dels administradors o representants legals pròpiament dits.

En concret, actualment, **la nova redacció de l'article es refereix a "aquells que actuant individualment o com a integrants d'un òrgan de la persona jurídica, estan autoritzats per prendre decisions en nom de la persona jurídica o ostenten facultats d'organització i control dins d'aquesta persona jurídica". Per tant, són tres els tipus de subjectes que poden generar aquesta transferència de responsabilitat:**

- **Els "representants legals":** s'han d'entendre inclosos dins d'aquest apartat tant a les persones que hi tinguin una representació orgànica com a les que n'hi tinguin una de voluntària. En les societats de capital, la representació orgànica correspon als administradors per aplicació de la llei de societats de capital, però la representació voluntària no es recull expressament en l'esmentat text legal, per la qual cosa és un concepte més ampli dins del qual s'hi podrien incorporar els apoderats singulars amb poders vigents o els apoderats generals, com podria ser el cas de gerents o directors generals.

- **Els "autoritzats per prendre decisions en nom de la persona jurídica" individualment o com a integrants d'un òrgan de la persona jurídica:** de nou aquí trobem la figura dels administradors de dret, nomenats, en el cas de les societats de capital, per la junta de socis. Si la figura d'administrador recau en una persona jurídica, és imprescindible nomenar una persona física per a l'exercici de les funcions del càrrec. El nou text no fa referència als "administradors de fet",

aquells que, *de facto,* i en absència de procés legal de nomenament i registre, han estat definits pels Tribunals com qui "adopta i imposa les decisions de la gestió d'una societat, (...) qui de fet mana o governa des de l'ombra" (STS n. 598/2012, de 5 de juliol). No es podrien qualificar els comandaments intermedis com a administradors de fet, ja que sí que poden organitzar o participar en la gestió i donar instruccions o manar, però alhora ells també reben ordres i, per tant, no tenen la facultat última de decisió. Sí que podrien encaixar en aquest apartat totes aquelles persones que formen part d'òrgans socials amb capacitat per prendre decisions, els apoderats singulars o qualsevol altra persona a qui s'hagin delegat determinades funcions.

- **Els que "tinguin facultats d'organització i control": el terme, en aquest cas, sí que pot incorporar càrrecs i comandaments intermedis que tinguin atribuïdes aquestes facultats, entre les quals es poden incloure les facultats de vigilància i el control per prevenir delictes.**

II.- LA CONCURRÈNCIA DE BENEFICI DIRECTE O INDIRECTE A LA PERSONA JURÍDICA

La redacció anterior exigia "profit" per poder qualificar la conducta tipificada.

La substitució d'aquesta expressió per la de "benefici directe o indirecte" de la persona jurídica obliga a precisar diversos aspectes.

En primer lloc, es manté el criteri objectiu en la descripció de la conducta, de manera que **allò sancionat és el fet de perseguir el benefici,** independentment que s'aconsegueixi efectivament o no.

En segon lloc, el canvi terminològic **permet estendre la possible responsabilitat a les entitats que no tenen ànim de lucre** o que no persegueixen beneficis estrictament econòmics.

En tercer lloc, la nova redacció també **estén la responsabilitat als supòsits de beneficis obtinguts a través d'un tercer interposat,** i fins i tot es podria estendre als consistents en un estalvi de costos, així com qualsevol altre tipus de benefici estratègic o intangible.

És possible que només quedin fora de responsabilitat aquelles conductes que hagin generat alguna forma de benefici per a la persona física o tercers i que es considerin no idònies per generar benefici de cap tipus a l'entitat.

El tipus de conductes que poden generar aquesta responsabilitat de la persona jurídica seran majoritàriament doloses, ja que es podrien reduir a quatre els comportaments imprudents de les persones físiques que poden generar la responsabilitat de les persones jurídiques: les insolvències punibles, les relacionades amb el medi ambient i els recursos naturals, el blanqueig de capitals i el finançament del terrorisme.

III.- L'INCOMPLIMENT GREU DELS DEURES DE SUPERVISIÓ, DE VIGILÀNCIA I DE CONTROL

La LO 1/2015 imposa a l'apartat b) de l'article 31 bis 1r, per a la segona categoria de casos que transfereixen responsabilitat, que el delicte s'hagi pogut cometre per "haver-se incomplert greument els deures de supervisió, vigilància i control".

La referència a la gravetat de l'incompliment posa les bases perquè certs tipus d'incompliments que quedin fora d'aquest caràcter "greu" no s'incorporin en l'il·lícit penal, donant només origen, si escau, a responsabilitats administratives o mercantils.

Pel que fa als subjectes concrets que participen en la conducta penada cal matisar el següent.

D'una banda, la manca de supervisió, vigilància i control que genera aquesta segona via de responsabilitat, s'ha d'haver comès per alguna de les persones físiques incorporades en la lletra a) del mateix article: administradors, apoderats, etc.

Per una altra banda, les persones que queden sota l'àmbit d'aquesta vigilància o control ho són al marge de la relació laboral o no que tinguin amb la persona jurídica, cosa que en opinió de la Fiscalia General de l'Estat (Circular 1/2016, sobre la responsabilitat penal de les persones jurídiques d'acord amb la reforma del Codi Penal efectuada per la Llei orgànica 1/2015) obliga a considerar que **aquest deure de vigilància recau també sobre autònoms, treballadors subcontractats o empleats d'empreses filials, que es puguin considerar dins del domini social.**

NORMATIVA

fiscal

Ordre HAP/214/2016, de 18 de febrer, per la qual s'aprova la relació de valors negociats en mercats organitzats, amb el seu valor de negociació mitjà corresponent al quart trimestre del 2015, als efectes de la declaració de l'Impost sobre el Patrimoni de l'any 2015 i de la declaració informativa anual sobre valors, assegurances i rendes.

Ordre HAP/365/2016, de 17 de març, per la qual s'aproven els models de declaració de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost sobre el Patrimoni, exercici 2015, es determinen el lloc, forma i els seus terminis de presentació, s'estableixen els procediments d'obtenció, modificació, confirmació i presentació de l'esborrany de declaració de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, es determinen les condicions generals i el procediment per a la presentació d'ambdós per mitjans telemàtics o telefònics i es modifica una altra normativa tributària.

Ordre HAP/347/2016, d'11 de març, per la qual s'eleva a 30.000 euros el límit exempt de l'obligació d'aportar garantia en les sol·licituds d'ajornament o fraccionament de deutes derivats de tributs cedits la gestió recaptadora dels quals correspongui a les comunitats autònomes.

Resolució de 4 d'abril de 2016 la Direcció General de Tributs, en relació amb la deduïbilitat dels interessos de demora tributaris, en aplicació de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'Impost sobre societats.

Ordre HAP/663/2016, de 4 de maig, per la qual es redueixen per al període impositiu 2015 els índexs de rendiment net i l'índex corrector per pinsos adquirits a tercers aplicables en el mètode d'estimació objectiva de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques per a les activitats agrícoles i ramaderes afectades per diverses circumstàncies excepcionals, i es modifica l'Ordre HAP/572/2015, d'1 d'abril, per la qual es fixen les quantitats de les subvencions a les despeses originades per activitats electorals per a les eleccions locals de 24 de maig de 2015.

laboral

Correcció d'errors del Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei General de la Seguretat Social.

Resolució de 4 de febrer de 2016, de la Secretaria d'Estat de la Seguretat Social, per la qual s'encomana a l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene en el Treball, durant l'any 2016, la gestió del servei de la Seguretat Social anomenat "Prevención10.es ".

Resolució de 10 de febrer de 2016, de la Tresoreria General de la Seguretat Social, per la qual es modifica la de 16 de juliol de 2004, sobre determinació de funcions en matèria de gestió recaptatòria de la Seguretat Social.

Resolució de 23 de febrer de 2016, de l'Institut Nacional de la Seguretat Social, per la qual es regula la tramitació electrònica automatitzada de diversos procediments de gestió de determinades prestacions del sistema de la Seguretat Social.

CALENDARI

JULIOL 2016

Fins al dia 20:

RENDA I SOCIETATS
Retencions i ingressos a compte:
Juny 2016:
Grans Empreses **111, 115, 123**
Segon Trimestre 2016: **111, 115, 123**

Pagaments fraccionats RENDA
Segon Trimestre 2016:
Estimació Directa **130**
Estimació Objectiva **131**

IVA
Juny 2016: **Grans Empreses i Devolució mensual** **303**
Juny 2016: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** **340**
Juny 2016: **Declaració d'operacions intracomunitàries** **349**
Segon Trimestre 2016: **Règim general i simplificat** **303**
Segon Trimestre 2016: **Declaració d'operacions intracomunitàries** **349**

Fins al dia 25:

SOCIETATS: declaració anual 2015 **200, 220**

Fins al dia 30:
Últim dia presentació **COMPTES ANUALS**
(exercici coincident amb l'any natural)

AGOST 2016

Fins al dia 22:

RENDA I SOCIETATS
Retencions i ingressos a compte:
Juliol 2016
Grans Empreses **111, 115, 123**

IVA
Juliol 2016: **Grans Empreses i Devolució mensual** **303**
Juliol 2016: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** **340**

SETEMBRE 2016

Fins al dia 20:

RENDA I SOCIETATS
Retencions i ingressos a compte:
Agost 2016
Grans Empreses **111, 115, 123**

IVA
Agost 2016: **Grans Empreses i Devolució mensual** **303**
Agost 2016: **Declaració d'operacions incloses en llibres registre** **340**
Juliol i Agost 2016: **Declaració d'operacions intracomunitàries** **349**

Aparta't dels camins freqüentats i camina per les senderes

Pitàgores

la clau de l'èxit

COMPRA

VENDA

LLOGUERS

SERIETAT

EXPERIÈNCIA

PROFESSIONALS
DEL SECTOR

Finques Callicó
immobiliària

API núm. 465

C/ Mn. Cinto Verdaguer, 15
Tel. i fax 972 32 14 07
17220 SANT FELIU DE GUÍXOLS
fincas@fincascallico.com
www.fincascallico.com